

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoPr/1/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213201242
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7213201242.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a sudcov JUDr. Jarmily Sopkovej Maximovej a JUDr. Ladislava Duditša v právnej veci žalobcu J. J., Q.. XX.XX.XXXX, U. Č., K.K. Č.. XXX, zastúpeného JUDr. Jozefom Koľom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Hutnícka 1, proti žalovanému: U.S.STEEL Košice s.r.o., Vstupný areál U.S.STEEL, Košice, IČO: 36 199 222, v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 18Cpr/1/2013-166 zo dňa 15.11.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Návrhom na začatie konania zo dňa 22.01.2013 žalobca žiadal o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného mu žalovaným ku dňu 03.12.2012.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa obsahu písomnosti o okamžitom skončení pracovného pomeru, ktorého neplatnosti sa žalobca dovoľáva, útvár ochrany spoločnosti žalovaného na základe interného šetrenia ukončeného dňa 3.10.2012 zistil, že v priebehu mesiacov jún až september 2012 dochádzalo v objektoch revíznej veže a vstupnej N. D. M.Á. P. X. K. Q. T. J. R. M. G. Y. I..Y..Y. X.. R. T. M. R. M., M. J. X. T., X. Q. Q. Ú. M. T. D., Ž. Q. Q., K. N.. Q. K. M. I..Y..Y. X. - Y. Y..N..K.. G. Q. M. Y. J. M., G. Z. K., H. T.Š., G. R., G. Y. Q. Q. M. R. X. F. R., H. R. M. M. R. R. D.. U. T. N. Q. H. J. I.Ý. R. T. G. K. G. I..Y..Y. X.. D. XX.X.XXXX Y. Ž. D. R. R. D. W., Ž. Q. K. Y. R. G. Y. Y. M. S. X. za využitia služobného motorového vozidla neoprávnene doň naložil štyri kusy kotúčového balenia zemniacej pásoviny za budovou polikliniky, následne ich previezol pred budovu vstupnej rozvodne, kde ich preložil do svojho súkromného vozidla spolu s jedným kusom krabice obsahujúcej skrinku na ističe, ktorú mu neoprávnene odovzdal M. S. X.. V uvedenej dobe sa v danom priestore vstupnej rozvodne a na parkovisku pred vstupnou rozvodňou zamestnanec zdržiaval neoprávnene. Pri poskytnutí vyjadrenia dňa 14.9.2012 zamestnanec plne nespolupracoval pri vyšetrovaní a objasňovaní podozrenia z nekalej činnosti a poškodzovania oprávnených záujmov zamestnávateľa. Tým boli porušené ust. § 81 Zákonníka práce, ako aj ustanovenia pracovného poriadku bod 1 - 4, 3 a 7 týkajúce sa riadneho výkonu práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a zásady nakladania s vecami nájdenými na území zamestnávateľa, počínania si tak, aby nedochádzalo k ohrozovaniu majetku

zamestnávateľa a poškodzovania oprávnených záujmov zamestnávateľa, povinnosti pravdivo a včas oznamovať a objasňovať skutočnosti vedúce k ohrozeniu, poškodeniu, strate majetku zamestnávateľa, vypovedať o známych a možných príčinách takéhoto to stavu. Žalobca v lehote ustanovenej § 77 Zák. práce uplatnil právo na vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, namietajúc porušenie pracovnej disciplíny a uplynutie lehoty zamestnávateľovi na skončenia pracovného pomeru. Dôvodom pre skončenie pracovného pomeru je konanie žalobcu, ktorého sa dopustil dňa 22.8.2012, ako to vyplývalo z obrazového záznamu skutku získaného organizačnou zložkou Ž.É. Ú. R. K. Y. I. D., Q. M. Y., J. Č. Y. M. T. R. T. N. G. N. T. D. M. P. T. M. H. Y.Ú. (Q. Y. N. XX/XX, Q. Č. N. X/XX, N. XX/XX) S. Q. K. Y. R. R. R. K. Č., X. Y. M. preukázateľne dozvedel o dôvode pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Aj keď nemusí ísť o istotu a presvedčenie ako možno kvalifikovať uvedené konanie zamestnanca, nestačí iba podozrenie alebo domnienka, ale dôležitý je moment, keď možno kvalifikovane vyhodnotiť skutok zamestnanca ako dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru, pokiaľ nejde o odsúdenie pre úmyselný trestný čin, je závažnosť porušenia pracovnej disciplíny, teda aj k uvedeným okolnostiam musia smerovať zistenia zamestnávateľa, pokiaľ tieto okolnosti nevyplývajú už zo samotného skutku, ktorý ako porušenie pracovnej disciplíny zamestnávateľ kvalifikuje. Vychádzajúc z rozsahu obchodnej, podnikateľskej činnosti žalovaného, počtu jeho zamestnancov, závodov, je prirodzené, že jeho organizačná štruktúra vykazuje niekoľkostupňový systém riadenia s odlišnými a samostatnými kompetenciami pre jednotlivé organizačné zložky. Pokiaľ ide o ukončení pracovného pomeru v danom prípade okamžitým skončením, je takéto rozhodnutie na vedúcom zamestnancovi toho zamestnanca, ktorého sa dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru týka, avšak vykonanie právneho úkonu v mene spoločnosti patrí do kompetencie ďalších organizačných zložiek - útvar ľudských zdrojov, právne oddelenie. Rovnako tak je delená pôsobnosť voči zamestnancom, čo sa týka pokynov nadriadených ako ich vymedzuje ust. § 9 Zákonníka práce, a ktoré vyplývajú z jeho pracovného zaradenia, a vydávania záväzných pokynov týkajúcich sa ochrany spoločnosti a oprávnenia resp. zamedzenia vstupu do spoločnosti spadajúce do kompetencie útvaru pre ochranu spoločnosti. Práve uvedená zložka spoločnosti ako prvá zistila pokus o neoprávnené vynášanie majetku, z titulu čoho bola zablokovaná žalobcovi a ďalším zamestnancom identifikačná karta a teda zamedzený vstup na pracovisko. Zadržanie identifikačnej karty sa následne hlásilo nadriadeným a na strane zamestnanca sa to evidovalo ako prekážka v práci s náhradou mzdy. Práve a len uvedená organizačná zložka spoločnosti pre ochranu spoločnosti mala oprávnenie na prešetrovanie nepriaznivých javov spoločnosti (neoprávnené nakladanie s majetkom spoločnosti resp. podozrenie na túto činnosť), nebola však oprávnená rozhodovať a konať vo veciach vzniku, zmeny alebo zániku pracovného pomeru ani neorganizovala, nekontrolovala pracovnú činnosť žalobcu. Bola však povinná informovať vedúcich zamestnancov závodov, obchodných spoločností o všetkých podstatných skutočnostiach majúcich vplyv na trvanie pracovného pomeru ako aj o prípadnom zadržaní identifikačnej karty zamestnanca. Kvalifikované skončenie pracovného pomeru si teda vyžadovalo súčinnosť viacerých organizačných zložiek žalovaného, pričom systém organizácie zamestnávateľa musí byť zrealizovaný tak, aby bola súčasne zabezpečená aj efektívna ochrana práv jeho zamestnancov pri ukončení pracovného pomeru. Ak len niektorá z organizačných zložiek je výlučne oprávnená a zodpovedná za vykonanie šetrenie konania zamestnanca, ktoré by mohlo byť hodnotené ako porušenie pracovnej disciplíny, musí byť organizácia jej práce a súčinnosť s ostatnými organizačnými zložkami kompetentnými na ukončenie pracovného pomeru nastavená tak, aby nedochádzalo k nezákonnému predlžovaniu lehôt stanovených zamestnávateľovi právnu úpravou pre skončenie pracovného pomeru. Moment vedomosti zamestnávateľa o tom, že došlo k porušeniu pracovnej disciplíny sa samozrejme odvíja od okolností konkrétneho prípadu a nie je možné ho všeobecne vzťahovať k času, keď o konaní zamestnanca, s ktorým by mal byť pracovný pomer skončený, sa dozvedel iný zamestnanec. Zamestnávateľ nadobudne vedomosť o dôvodoch pre skončenie pracovného pomeru so zamestnancom spravidla vtedy, ak túto vedomosť získa vedúci zamestnanec (§9 Zák.práce) toho zamestnanca, ktorého sa dôvod na skončenie pracovného pomeru týka (to sa nevzťahuje na prípady, ak zamestnanec porušil pracovnú disciplínu spolu s vedúcim zamestnancom).

V danom prípade organizačná zložka pre ochranu spoločnosti vykonávala monitorovanie činnosti zamestnancov žalovaného a iných osôb (snímaním na kameru) pre podozrenie z neoprávneného nakladania s majetkom spoločnosti. V prípade žalobcu bol zaznamenaný v sledovanom období jún až august 2012 iba jediný skutok. Nebolo sporné, že šetrenie sa týkalo okruhu viac ako 30 osôb, z toho na 25 osôb bol zo strany žalobcu podaný tiež podnet na začatie trestného stíhania. Počet osôb, ktoré sa na neoprávnenom nakladaní s majetkom podieľali, nevyhnutnosť ich identifikácie,

odôvodňuje obdobie po ktoré monitorovanie neželanej činnosti prebiehalo. Spracovanie záznamov a vykonanie konfrontácií s dotknutými subjektmi ako boli identifikované tak, aby sa dalo ustáliť, či sa jedná len o podozrenie na neoprávnené nakladanie s majetkom spoločnosti, alebo skutočne k nemu dochádzalo, si tiež nepochybne vyžadovalo určitý čas vzhľadom na počet dotknutých osôb. Teda aj po podaní vysvetlenia žalobcom dňa 14.9.2012, keď mu bola zadržaná identifikačná karta a zamedzený vstup na pracovisko, nadriadení zamestnanci žalobcu nezískali vedomosť o skutočnostiach, pre ktoré sa tak stalo z dôvodu, aby nedošlo k mareniu ďalšieho šetrenia monitorovaných udalostí. Tento postup so zreteľom na počet osôb, ktorých sa to týkalo, je možné považovať za dôvodný. Podaním vysvetlenia zo strany žalobcu nedošlo k ukončeniu šetrenia celej udalosti, a vzhľadom na potrebu zistenia dostatočných podkladov pre vyhodnotenie rozsahu i závažnosti konania zamestnancov žalovaného možno považovať za opodstatnené, adekvátne a primerané rozsahu a charakteru konania zamestnancov, ak po ukončení monitorovania (31.8.2012), vypočítaní dotknutých zamestnancov v septembri 2012, boli vedúci zamestnanci informovaní o dôvodoch pre skončenie pracovného pomeru ku dňu 4.10.2012. Nebolo zistené, aby pred dňom 4.10.2012, ktorýkoľvek zo subjektov oprávnených rozhodnúť o skončení pracovného pomeru so žalobcom získal vedomosť o jeho konaní, ktoré zakladalo dôvody pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Postup žalovaného, ktorý prostredníctvom organizačnej zložky útvaru pre ochranu spoločnosti prešetroval skutky svojich zamestnancov, medzi nimi aj skutky žalobcu, nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za neodôvodnené a nezákonné predlžovanie lehoty zamestnávateľa na okamžité skončenie pracovného pomeru. Súd preto vychádzal zo záveru, že zamestnávateľ sa o porušení pracovnej disciplíny žalobcom dozvedel až dňa 4.10.2012, odkedy mu plynula dvojmesačná lehota na doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi. Vzhľadom na to, že žalobcovi bolo okamžité skončenie pracovného pomeru doručené dňa 3.12.2012, žalovaný s ním skončil pracovný pomer v zákonnej lehote.

K okamžitému skončeniu pracovného pomeru so zamestnancom pre porušenie pracovnej disciplíny môže zamestnávateľ pristúpiť len vtedy, ak ide o porušenie pracovnej disciplíny závažného charakteru. Zákonná úprava „závažnosť“ porušenia nedefinuje akceptujúc, že miera porušenia pracovnej disciplíny závisí vždy na konkrétnych okolnostiach prípadu. Je potrebné prihliadať k pracovnému zaradeniu zamestnanca, čo do obsahu pracovnej činnosti i zastávanej funkcie, k závažnosti ujmy spôsobenej zamestnávateľovi, zohľadňujúc charakter noriem pracovných, etických, zákonných, ktoré boli konaním zamestnanca porušené, dopad jeho správania na pracovný kolektív a pod.. Vychádzajúc z dôvodov vymedzených žalovaným v okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom, za tieto sa považovalo neoprávnené nakladanie „so 4 ks uzemňovacej pásoviny a 1 ks krabičky s ističmi“, neoprávnené zdržiavanie sa v priestoroch vstupnej rozvodne a revíznej veže, nespolupráca pri objasňovaní podozrení z poškodzovania záujmov zamestnávateľa pri podaní vysvetlenia dňa 14. 9. 2012. V prípade nakladania „so 4 ks uzemňovacej pásoviny a 1 ks krabičky s ističmi“ súd vychádzajúc z hodnotenia dôkazov v zmysle § 132 Obč.súd.por., keď hodnotí každý dôkaz jednotlivo i všetky vo vzájomnej súvislosti ustánil, že žalobca sa dopustil neoprávneného nakladania s majetkom žalovaného. Aj keď sa žalobca bránil tým, že nezisťoval pôvod materiálu a domnieval sa, že ide o majetok S. X., nemožno prijať toto jeho vysvetlenie ako dôvodnú a akceptovateľnú úvahu. Žalobcovi bolo známe, že brána vstupnej rozvodne nie je oficiálnym miestom pre prechod osôb a materiálu a predstavuje nemonitorovaný priestor. Materiál - krabičky s ističmi boli vykladané z revíznej veže a nakladané do osobného motorového vozidla S. X.. Niet žiadnych okolností, na základe ktorých by mohol žalobca dôvodne usudzovať, že S. X. je vlastníkom týchto vecí, keďže tak žalobcovi ako aj S. X. bol známy spôsob prevozu vecí do areálu U.S.STEEL Košice s.r.o., ako aj povinnosti zamestnanca nahlásiť veci nájdené, náhodne ponechané, či nikomu nepatriace v areály U.S.STEEL. Nebol žiaden dôvod, aby S. X. veci, ktoré by mali byť jeho vlastníctvom, tieto nepreviezol cez oficiálnu vstupnú bránu U.S.STEEL Košice, ale naopak tieto prenášal cez nepovolený vstup. Rovnako tak je absurdná argumentácia žalobcu, že sa nezaujímal o to, čo sú to za „krabičky“, len ich odniesol do auta, lebo mu ich S. X. dal. Aj len od priemerne inteligentného človeka sa očakáva, že pokiaľ nejakú vec od inej osoby prevezme s čistým úmyslom, presvedčí sa o jej obsahu práve v záujme toho, aby vlastným neuvážaným konaním nespôsobil ujmu sebe, alebo inému. Argumentácia žalobcu by smerovala k záveru, že by bol ochotný previesť aj nepovolenú zásielku (napr. zbrane, drogy a pod.). Rovnako tak, pokiaľ ide o nakladanie so štyrmi kusmi uzemňovacej pásoviny, výpoveď žalobcu, ako aj svedka S. X. o tom, že tento materiál po predchádzajúcej dohode priviezol z domu S. X. a ponechal ho na parkovisku polikliniky pre žalobcu, nemožno považovať za dôveryhodné a pravdivé. Ani žalobca ani svedok X. si na takúto dohodu nespomenuli v čase krátko po zaznamenaní udalosti, keď podávali vysvetlenia Z.. F. G. R..J.

ku zaznamenanému skutku, teda v čase, keď mali možnosť sa aj aktívne brániť, ale vybavili si to až s odstupom času potom, čo žalovaný prijal rozhodnutie o okamžitom skončení pracovného pomeru. Pravdivosť tejto obrany spochybňuje aj spôsob „ponechania a vyzdvihnutia veci“, v ktorom absentuje racionálne uvažovanie. Pokiaľ tvrdia tak žalobca ako aj svedok S. X., že išlo o predchádzajúcu dohodu, cieľom ktorej malo byť odovzdanie istého tovaru, postráda logiku ponechanie takejto veci bez dozoru na parkovisku, keď nič nebránilo tomu, aby bola uschovaná v motorovom vozidle, v ktorom sa mala aj predtým nachádzať, a tiež nie je žiadny dôvod nato, aby takáto vec bola prevážaná služobným motorovým vozidlom, ak mohla byť po skončení zmeny preložená z motorového vozidla S. X., ktorý ja mal priviezť, do motorového vozidla žalobcu. Za pochybné možno tiež považovať tvrdenie svedka S. X., že všetky tieto elektroinštalčné materiály mal vo vlastnej držbe, lebo ich získal od známeho, ktorý pôsobí práve v oblasti nákupu a predaja elektroinštalčného materiálu. Vyjadrenia žalobcu ako i svedka S. X. súd vyhodnotil len ako účelovú obranu, v záujme zmierniť následky svojho konania, resp. sa im vyhnúť.

Nakoľko súd prvého stupňa dospel k záveru, že obrana žalobcu v časti nakladania s uzemňovacou pásovinou a skrinkou od ističov je len účelového charakteru a v skutočnosti si bol vedomý, že sa jedná o materiál, ktorý nepochádza zo súkromných zdrojov S. X., napriek tomu tento materiál naložil do svojho motorového vozidla využívajúc nepovolené nekontrolované priestory, vyhodnotil jeho konanie ako porušenie pracovnej disciplíny a to tak v zmysle pracovného poriadku zamestnávateľa, ako aj v zmysle ust. § 81 písm. e/ Zák. práce, podľa ktorého je zamestnanec povinný najmä riadne hospodáriť s prostriedkami zverenými zamestnávateľom, chrániť jeho majetok pred poškodením, stratou, zničením, zneužitím a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa. Čo sa týka intenzity porušenia pracovnej disciplíny vychádzajúc z uznesenia OR PZ Košice ČVS: ORP-356/4/OVK-KE-2013 zo dňa 23.4.2013 škoda spôsobená konaním žalobcu dosahovala sumu 120 eur, čo nemožno považovať za škodu značného rozsahu. Podstata konania žalobcu však v danom prípade nespočíva v rozsahu škody, ktorá mala byť spôsobená na majetku žalobcu, ale predovšetkým v charaktere porušenia pracovných povinností majúciich vzťah k majetku iných, k nakladaniu s týmto majetkom, porušeniu etických i morálnych pravidiel spoločnosti. Konanie zamestnanca, ktorý vedome, neoprávnene nakladá s majetkom svojho zamestnávateľa, je bez ohľadu na rozsah spôsobenej škody vždy závažným porušením pracovnej disciplíny. Nemožno očakávať od zamestnávateľa, že zachová dôveru k takémuto zamestnancovi a bude mať záujem o jeho ďalšie zotrvanie na parkovisku, ak jeho konanie je aj rizikom pre kolektív. Konanie žalobcu je zdrojom konfliktov nielen medzi ním samotným a zamestnávateľom, ale je tiež potencionálnym zdrojom konfliktov medzi zamestnancami navzájom, keďže narušuje pracovnú morálku i medziľudskú dôveru. Pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom postačovalo naplnenie aj len jedného z dôvodov vymedzených v listine o okamžitom skončení pracovného pomeru, ktorý súd považoval za daný a ktorým bolo neoprávnene nakladanie so zemniacou pásovinou a skrinkou na ističe.

Pokiaľ išlo o skutky týkajúce sa neoprávneného zdržiavania sa na parkovisku pred vstupnou rozvodňou a skutok nedostatočnej súčinnosti pri poskytovaní vyjadrenia dňa 14.09.2012, tieto podľa súdu prvého stupňa nepredstavujú takú intenzitu porušenia pracovnej disciplíny, ktorá by zakladala dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru, čo však považoval súd prvého stupňa bez právneho významu, keďže je naplnený aspoň jeden z viacerých dôvodov pre okamžité skončenie pracovného pomeru a preto sa nimi súd prvého stupňa podrobnejšie nezaoberal.

Aplikujúc pre svoje rozhodnutie ust. § 9 ods. 3, § 68 ods. 1, 2 a § 77 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z. dospel k záveru, že boli naplnené zákonné podmienky pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom tak po hmotnoprávnej ako aj formálnej stránke tohto právneho úkonu a preto žalobu zamietol.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa a návrhu na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyhovieť a v časti o náhradu mzdy vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. V dôvodoch odvolania akcentoval na to, že žalobca podanou žalobou namietal nezákonnosť postupu žalovanej predovšetkým zmeškaním zákonnej prekluzívnej dvojmesačnej lehoty podľa ust. § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Žalobca je toho názoru, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ sa jedná o stanovenie počiatku plynutia zákonnej subjektívnej lehoty, ktorý prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia určil na deň 04.10.2012, t.j. deň, keď útvar Ochrany majetku žalovanej mal ukončiť „interné šetrenie“ a riaditeľ útvaru H.. F. predložil správu generálnemu manažérovi pre podporu výroby Z.. J., za prítomnosti ďalších vedúcich zamestnancov žalovanej. V odôvodnení rozhodnutia súd vychádza iba z organizačnej štruktúry žalovanej s poukazom na skutočnosť, že vedúci zamestnanci žalovanej sa mali „preukázateľne dozvedieť“ o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru až v deň predloženia správy. Žalobca je toho názoru, že pre určenie začatia plynutia subjektívnej dvojmesačnej lehoty podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, je potrebné vyhodnotiť komplexne celý postup žalovanej, vrátane právneho posúdenia prekážky v práci a jej dôvodu, v zmysle platnej vnútornej normy prípadne nekonaním sa má stanoviť začiatok plynutia subjektívnej lehoty. Žalovaná vo vzťahu k žalobcovi mala zdokumentované skutky (prípady závažného porušenia pracovnej disciplíny), ktoré boli následne uvedené v listine o okamžitom skončení pracovného pomeru až dňa 14.09.2012, keď žalobca doplnil svoje vysvetlenie zo dňa 10.09.2012. Svedok H.. H.Q. F. potvrdil, že vo vzťahu k žalobcovi už neboli po tomto dni vykonané žiadne iné úkony a potvrdil aj skutočnosť, že informoval Z.. H. J. dňa 14.09.2012, že žalobcovi bola zablokovaná identifikačná karta v súvislosti s vyšetrovaním krádeží, ak aj to, že pri blokácii identifikačnej karty rozlišovali závažné a menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, aby nedošlo k znefunkčneniu prevádzky Energetiky. Riaditeľ útvaru Ochrany majetku žalovanej (taktiež vedúci zamestnanec žalovanej v pracovnom pomere) v zmysle jej vnútornej normy „Vstup a opustenie územia a objektov U.S. Steel Košice, s.r.o.“ vyhodnotil dňa 14.09.2012 konanie žalobcu ako zistenie pokusu zamestnanca o neoprávnené vynesenie majetku z priestorov spoločnosti žalovanej, (bod 3/3.1/d) uvedenej normy), resp. podozrenie zo spáchania trestnej činnosti. S touto vnútornou normou žalovanej boli oboznámení aj všetci vedúci zamestnanci žalovanej, a teda podľa názoru žalobcu už v tom čase získali vedomosť o tom, že sa žalobca mal dopustiť takého konania, ktoré môže zakladať dôvod k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Navyše, ak boli povinní rešpektovať rozhodnutie riaditeľa útvaru Ochrany majetku, potom z uvedeného vyplýva, že tento mal v skutočnosti priamo takúto kompetenciu vo vzťahu k žalobcovi a aj voči vedúcim riadiacim zamestnancom žalovanej (aj keď to nevyplýva z predloženej organizačnej štruktúry).

Z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že aj vedúci riadiaci zamestnanci žalovanej, minimálne na úrovni generálneho manažéra pre podporu výroby, mali už dňa 14.09.2012 vedomosť o prekážke v práci a jej dôvode a museli poznať dôvod neprítomnosti žalobcu v práci od uvedeného dňa. O tom svedčí aj T. H.. F.Á., ktorý uviedol, že blokácia identifikačnej karty hneď po skončení výsluchu bola realizovaná iba v prípadoch, ktoré boli posúdené ako závažné porušenie pracovnej disciplíny.

Z hľadiska posúdenia začatia plynutia lehoty by deň 04.10.2012 bol podľa odvolateľa rozhodujúci v prípade, ak by do uvedeného dňa vykonával prácu a jeho nadriadení by nemali do tohto dňa vedomosť o porušení pracovnej disciplíny. Aj z tohto dôvodu je žalobca toho názoru, že konanie žalovanej, keď rozhodla o prekážke v práci, bolo v skutočnosti dočasným prerušením výkonu práce podľa § 141a Zákonníka práce počnúc dňom 14.09.2012 aj keď prerušenie výkonu práce trvalo až do doručenia listiny o okamžitom skončení pracovného pomeru.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a rozsudok verejne vyhlásil v súlade s ust. § 156 ods. 1 O.s.p. potom, čo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je

nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s §132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z §132 až § 135 O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Odvolačný súd dospel k záveru, že ani jeden z týchto odvolacích dôvodov nie je daný.

Súd prvého stupňa na prejednávanú vec aplikoval relevantné ustanovenia Zákonníka práce a zaoberal sa okolnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci podstatné.

Odvolačná námietka žalobcu, ktorá bola dôvodom uplatnenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, teda, že spoločnosť žalovanej pri okamžitom skončení pracovného pomeru nedodrжала dvojmesačnú prekluzívnu lehotu podľa ust. § 68 ods. 2 Zákonníka práce, t.j., že neukončila pracovný pomer okamžite do dvoch mesiacov, odkedy sa dozvedela o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru u žalobcu, súd prvého stupňa správne vyhodnotil ako nedôvodnú. Z vykonaného dokazovania výpoveďou svedkov v konaní pred súdom prvého stupňa bolo nesporne preukázané, že ani priamy nadriadený žalobcu Peter Beňa, ani ďalší vyšší nadriadený Z.. R. K. - riaditeľ divízneho závodu energetika, Z.. H. J. - generálny manažér pre podporu výroby, nemali vedomosť o skutočnostiach zakladajúcich dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru u žalobcu pred dňom 04.10.2012, kedy boli generálnemu manažérovi pre podporu výroby Z.. H. J. W. T. T. K. H.. F. - riaditeľom Útvaru ochrany spoločnosti žalovanej.

Odvolačný súd poukazuje na písomné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a v podrobnostiach naň poukazuje.

Odvolačný súd preto v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, a to ako vo výroku o zamietnutí žaloby, tak i vo výroku o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p., t.j. podľa zásady úspechu tak, že ich náhrada účastníkom nebola priznaná. Úspešný žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a neúspešný žalobca na ich náhradu nemá právo.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.